

РЕШЕНИЕ

№ 3959

гр. София, 15.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 52 състав,
в публично заседание на 22.05.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Димитрова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **2198** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. АПК, вр. чл.40 от Закона достъп до обществена информация /ЗДОИ/. образувано на основание постъпила жалба от И. Б. Г. и В. В. Г., и двамата от [населено място], депозирана чрез пълномощника им адв. Е. Й. С., против Решение №РНД23-РИО9-2/06.02.2023 г. на Кмета на Район „Н.“ – СО, с което е отказан достъп до исканата със Заявление с рег. №РНД-23-ГР94-197/25.01.2023 г. обществена информация. В жалбата се твърди, че оспорения акт е незаконосъобразен. Исканата информация е официална такава и подлежи на предоставяне. Липсата на съгласие на третите лица не е основание да се откаже достъп до исканата информация, а само определя обема и начина на предоставянето ѝ. Освен това счита, че съгласието на третото лице не е необходимо при наличие на надделяващ обществен интерес, а в мотивите на решението не е налице преценка в тази насока. По тези съображения, поддържани в съдебно заседание от процесуалния представител на оспорващите, се иска решението да бъде отменено и Кмета на Район „Н.“ – СО да бъде задължен да предостави исканата информация. Претендира присъждането на разноски по представен списък.

Ответникът Кмета на район „Студентски“ – СО, чрез процесуалния си представител юриконсулт Н. Т., изразява становище за допустимост, но неоснователност на жалбата. Излага подробни съображение относно законосъобразността на постановения отказ за достъп до обществена информация. Претендира присъждането на разноски по делото за юриконсултско възнаграждение.

По делото са събрани писмени доказателства. Приложено е заверено копие от образуваната административна преписка.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, във връзка с доводите и твърденията на страните, приема за установено следното:

На 25.01.2023 г. И. Б. Г. и В. В. Г., и двамата от [населено място], чрез адв. Е. С. от САК, са депозирали до Кмета на Район „Н.“ – СО искане по реда на ЗДОИ относно извършване на незаконно строителство в съседен имот с инвеститори „Химен“ ООД, Ж. И. П. и Е. П. К.. В тази връзка е поискано да им бъдат предоставени одобрените строителни книжа за строителството в съседния на собствения им имот с административен адрес [населено място], ул. Г. С.“ №20, представляващ УПИ V-847, кв.15, местност „Н. 3 част“, район „Н.“. В искането се твърди, че са налице основателни съмнения, че строителството е реализирано при драстични нарушения на предвидените строителни норми относно отстояния, височина на сградите, включително и на втората сграда, която не съществува по одобрения преди няколко години ПУП. Посочили са, че параметрите на втората сграда налагат промяна на действащия ПУП, каквато не е извършена, респективно не е спазена процедурата по уведомяване на заинтересованите лица. Обосновавали са искането както за защита на личната им собственост и възможността същата да бъде ползвана нормално, при необходимите хигиенни отстояния, така и за защита на обществения интерес от презастрояване на квартала в разрез с одобрения ПУП.

В заявлението е посочено, че исканата информация следва да се получи лично, чрез упълномощения адвокат, след като същият бъде уведомен за изготвените книжа/евентуален отказ на посочения телефон или електронна поща.

При така изложеното в заявлението се стига до извода, че чрез достъпа до исканата информация заявителите искат да си съставят мнение относно законността на извършеното в съседния на собствения им имот. От представените от ответника доказателства се установява, че оспорващите на 09.01.2023 г. са депозирали жалба за извършено според тях незаконно строителство в имота до компетентните да установят това органи. По тази жалба е извършена проверка по реда на чл.223, ал.2 ЗУТ, като с писмо от 13.02.2023 г. оспорващите са уведомени, че не са установени незаконни строителни дейности и нарушения на законовите разпоредби.

Административният орган е приел, че искането попада в хипотезата на чл.31 ЗДОИ, тъй като исканата обществена информация касае трети лица, чието изрично съгласие е необходимо условие за предоставяне на информацията. Предвид това с писмо от 06.02.2023 г. от Управителя на „ХМЕН“ ООД е отправено запитване относно неговото съгласие за предоставяне на информация за строителните книжа, както и обемът, в който може да бъде разрешен достъп до нея. В отговор на писмото е постъпило заявление от Управителя на „ХМЕН“ ООД, в което изрично отказва поисканата информация да бъде предоставена по реда на ЗДОИ.

Кмета на район „Н.“ – СО се е произнесъл по заявлението с Решение №РНД23-РИО9-2/06.02.2023 г., като е отказал достъп до исканата информация. Приел е, че е налице пречка на заявителите да бъде предоставен достъп до исканата информация под формата на предоставяне на документи, съдържащи данни, касаещи трети лица, които в рамките на предоставените от закона права по смисъла на чл.37, ал.1, т.2, пр.1, вр. чл.31, ал.4, вр. ал.1 ЗДОИ са депозирали изричното си несъгласие административният орган да предостави исканата информация. Прието е, че

административният орган е в обективна невъзможност да предостави исканата информация, касаеща трети лица, тъй като обработването под формата на предоставяне на въпросните данни би било незаконосъобразно предвид изричната норма на чл.6, §1 от Регламент (ЕС) 2016-679 на ЕП и Съвета от 27.04.2016 г. относно защитете на физическите лица във връзка с обработването на лични данни. Посочено е, че в проектната документация за одобрение на проектите и издаване на разрешението за строеж, както и в строителните книжа се съдържат документи, съдържащи лични данни на собствениците. Посочено е също, че заявителите не са заинтересовани лица по смисъла на чл.131 ЗУТ.

Решение е получено от заявителите на 16.02.2023 г.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Оспорваното решение има белезите на индивидуален административен акт по смисъла на чл.21, ал.1 АПК, подлежащ на съдебен контрол по реда на чл.145 и сл. АПК. Същото е получено от заявителите на 16.02.2023 г., а жалбата срещу него е подадена на 01.03.2023 г. Следователно, спазен срокът по чл.149, ал.1 АПК. Оспорващите, като адресати на процесното решение, имат правен интерес от обжалването му. Предвид това, съдът намира, че жалбата е процесуално ДОПУСТИМА.

Разгледана по същество обаче последната се явява НЕОСНОВАТЕЛНА.

Разглежданото по делото административно производство е завършило с изричен отказ, който е постановен от компетентен за това орган, в кръга на неговите правомощия. Извод за това може да се направи от разпоредбата на чл. 3 ЗДОИ, според която Кмета на район „Н.“ – СО безспорно се явява „задължен субект“ по смисъла на закона.

Наред с това, съдържанието на оспорваното решение съответства на реквизитите, посочени в чл.34 ЗДОИ и съответно следва да се приеме, че при издаването на акта е спазена и предписаната от закона форма. Съдът също така не констатира и в хода на административното производство да са допуснати нарушения на производствените правила при издаването на акта. Твърдения за последното не са навеждани и от жалбоподателите при обжалването пред съда. В този смисъл, съдът приема, че не са налице основанията за отмяна на акта по т.1, т.2 и т.3 на чл.146 АПК.

По същество правният спор в настоящото производство се свежда до това дали правилно е приложен материалният закон и дали отказът от предоставяне на информация не е незаконосъобразно постановен на това основание.

Правото да се търси и получава информация е изрично разписано в чл.41, ал.1 от Конституцията на Република България. Обществените отношения, свързани с правото на достъп до обществена информация, както и с повторното използване на информацията от обществения сектор са уредени в ЗДОИ. Съгласно разпоредбата на чл.2, ал.1 ЗДОИ обществена е информацията, която е свързана с обществения живот в Република България и даваща възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закон субекти. Тази информация може да се съдържа в документи или други материални носители, създавани, получавани или съхранявани от задължените по ЗДОИ субекти. Следователно обществена информация съставляват всички данни относно обществения живот, съдържащи се в документи и други материални носители на данни, създавани, получавани или съхранявани от задължения субект. Действително в закона липсва легално определение на понятието обществен живот, но с оглед целта на закона следва да се

възприеме, че това е всяка информация, която е свързана с живота на обществото като група хора. За да е обществена информацията по смисъла на чл.2, ал.1 от ЗДОИ, следва да са налице двете кумулативни изисквания - да е свързана с обществения живот в страната и да дава възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона субекти.

В случая е поискан достъп до одобрените строителни книжа за строителство в частен имот, съседен на собствения на заявителите, в който, видно от доказателствата по делото е разрешено строителството на жилищна сграда с обслужваща сграда и подземен гараж. Настоящият съдебен състав счита, че тази информация, макар и съхранявана в районната администрация, няма характер на обществена такава.

Очертаните в заявлението строителни книжа по пар.5, т.36 от ДР на ЗУТ, във връзка с които е поискан достъп до обществена информация, според изложеното от заявителя и установено от представените по делото доказателства касаят изграждането на жилищна сграда от частноправни субекти. С оглед на това съдът приема, че исканата информация няма обществен характер, тъй като засяга документите за строеж на конкретен имот, собственост на търговско дружество, т.е. информацията се отнася за частен имот. Следователно не става въпрос за такъв тип сграда, в която се предвижда обществен достъп, което да налага извод, че издаването на строителните книжа за нея е в пряка връзка с обществения живот в страната, поради което не е налице първата от очертаните с разпоредбата на чл.2, ал.1 от ЗДОИ материално-правни предпоставки. Освен това от изложеното в заявлението става ясно, че от исканите документи заявителите не целят да си съставят собствено мнение за дейността на задължения субект, а относно законността на извършваното строителство. Дали извършваното строителство е законно или не, е въпрос, който може и следва да се установи в специално предвидено производство по ЗУТ, каквото, както се прие по-горе, в случая е проведено. Ето защо съдът приема, че исканите със заявлението копия от документи не съдържат сведения, свързани с обществения живот в страна и не могат да дадат възможност на жалбоподателя да си състави собствено мнение относно дейността на задължения по закон субект. Поради това следва да се приеме, че редът на ЗДОИ за получаване на исканата информация е неприложим, а доводите на оспорващите в обратния смисъл не могат да бъдат споделени.

Допълнително следва да се посочи, че ако правата на заявителите са засегнати по някакъв начин от извършваното в имота строителство, то същите биха имал качеството на заинтересована страна, с право на инициране и участие в евентуално образувано административно производство, което би им предоставило възможност да се снабдят с исканата информация и документи по реда на АПК или по специалния ред на Закона за устройство на територията (ЗУТ). Наличието на специален ред за снабдяване с исканата информация от своя страна изключва прилагането на нормите на ЗДОИ съгласно чл. 4, ал. 1 от закона.

Предвид гореизложеното, съдът счита, че при издаването на индивидуалния административен акт органът е приложил правилно материалния закон и отказът от предоставяне на достъп до информация по ЗДОИ се явява законосъобразно постановен. В този смисъл, не е налице и несъответствие с целта на закона.

С оглед на изложеното, съдът приема, че Решение №РНД23-РИО9-2/06.02.2023 г. на Кмета на Район „Н.“ – СО е издадено от компетентен за това административен орган, в кръга на неговите правомощия, при спазване на предписаната от закона форма. В хода на административното производство не са допуснати съществени нарушения на

съдопроизводствените правила, материалният закон е приложен правилно и актът е издаден в съответствие с целта на закона. Поради това жалбата на И. Б. Г. и В. В. Г., и двамата от [населено място] следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на делото и предвид разпоредбата на [чл.143, ал.4 АПК](#) ответникът, чийто процесуален представител е направил своевременно искане за присъждане на такива, има право на разноски. Предвид това оспорващите следва да бъдат осъдени да заплатят на Столична община разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева, определени в съответствие с фактическата и правна сложност на делото и на основание [чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ](#), вр. [чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ](#).

Водим от гореизложеното и на основание чл.172, ал.2 АПК Административен съд – София-град, Второ отделение, 52 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата И. Б. Г. и В. В. Г., и двамата от [населено място], депозирана чрез пълномощника им адв. Е. Й. С., против Решение №РНД23-РИО9-2/06.02.2023 г. на Кмета на Район „Н.“ – СО, с което е отказан достъп до исканата със Заявление с рег. №РНД-23-ГР94-197/25.01.2023 г. обществена информация.

ОСЪЖДА И. Б. Г. и В. В. Г., и двамата от [населено място] да заплатят на Столична община деловодни разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 /сто/ лева.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване на основание чл.40, ал.3 ЗДОИ.

СЪДИЯ: